



*Farnost sv. Tomáše, Praha 1. Leden 2026, r. XXX. č. 323*

„Co je nám platné, že se Kristus narodil jednou v Betlémě, pokud se nenarodí v našem srdci?“ (sv. Augustin)

## **Vánoční radost naší farní komunity: Br. Jakub, OSA a Br. Tomasz, OSA se stali jáhny**

V sobotu 20. prosince se naše farnost svatého Tomáše oblékla do svátečního. V jistém smyslu jsme začali oslavovat Vánoce. Dva augustiniáni, Tomasz (z naší brněnské komunity) a Jakub, byli vysvěceni na jáhny, aby sloužili našim společenstvím a církvi.

Den plný oslav. Kostel plný farníků a přátel z augustiniánských kostelů z Prahy a z Brna. Při obřadu plném lidského tepla bratry vysvětil biskup Karel Herbst, SDB.

Po slavnosti a osobním blahopřání novým jáhnům jsme se těšili z bratrského pohoštění, při kterém jsme měli možnost se sdílet s Tomaszem, Jakubem a jejich rodiči a přáteli.

Novým jáhnům blahopřejeme s prosbou o požehnání od Pána a o sílu Ducha svatého pro službu, ke které byli povoláni.



## **Papež Lev XIV.: I po skončení Jubilea zůstáváme poutníky naděje**

Bez Krista, poznamenal, by hlásání, že „Pán je blízko“, mohlo znít hrozivě; v Ježíši se však stává příslibem milosrdenství. „V něm není žádná hrozba, ale odpuštění,“ řekl papež a poukázal na tajemství vtělení jako na definitivní znamení Boha, který dává život a stále jej obnovuje.

Naděje není neurčitý pocit, ale živá, plodná síla. „Bez naděje jsme mrtví; s nadějí vycházíme na světlo,“ řekl a popsal naději jako teologickou ctnost, „Boží moc“, jež rodí život.

Pravá síla nespočívá v nadvládě ani ve strachu. „To, co ohrožuje a zabíjí, není síla, ale pýcha, agresivní strach a zlo, které nic neploď“. Boží síla je naproti tomu tvořivá a dává život – naděje proto není pasivním čekáním, ale aktivní spoluprací s Bohem na obnově světa.

Papež se v katechezi vrátil také k obrazu „sténání stvoření“, o němž mluví svatý Pavel. Vyzval věřící, aby naslouchali nejen „volání země“, ale i „volání chudých“, a upozornil na nespravedlnost světa, v němž se bohatství a zdroje stále více soustřeďují v rukou několika málo lidí. Připomněl, že Bůh určil stvoření všem, a zdůraznil: „Naším úkolem je dávat život, nikoli krást.“

I utrpení dostává ve víře nový smysl: stává se „porodní bolestí“. Bůh nadále tvoří a lidé, neseni nadějí, jsou povoláni spolupracovat na tomto tvůrčím díle. „Dějiny jsou v rukou Boha a těch, kdo v něho doufají,“ uvedl.

Při zamyšlení nad mariánským rozměrem křesťanské modlitby poukázal papež Lev XIV. na Marii Nazaretskou jako na živý obraz naděje, která dává život. V ní, řekl, věřící vidí „jednu z nás, která rodí“, tu, jež dala „tvář, tělo a hlas Božímu Slovu“.

„Ježíš se chce znovu narodit,“ řekl papež. „Můžeme mu dát tělo a hlas. To je ono zrození, na které stvoření čeká. Doufat znamená vidět, jak se tento svět stává Božím světem,“ uzavřel.

*www.cirkev.cz*

\*\*\*

## **Prožívání rodinné každodennosti**

Potřebujeme znovu upevnit vazby v domovech, u rodinných krbů. Počínaje okamžiky jídla, kdy se při rodinných obědech nebo večeřích hlavy a pohledy již nebudou sklánět k mobilům. U jídelního stolu se nechtuje – jedná se o nejdůležitější příležitost pro dialog a komunikaci, kterou je nutno znovu objevit a posílit. Domácí komunikace je poklad, jež musíme opečovávat. Rodina, která téměř nikdy nestoluje společně nebo v níž se u jídelního stolu nemluví, nýbrž se sleduje televize nebo smartphone, je málo pospolitá rodina. Je zapotřebí družnosti neboli dispozice ke sdílení životních potěšení a k radosti, že tak můžeme činit. Sdílení, umění sdílet – to je vzácná ctnost! A jejím symbolem, ikonou, je rodina sedící u stolu. Sdílení jídla – nejenom pokrmu, ale také citů, příběhů, událostí, pocitů, obav, problémů – je zásadní zkušenost. Není to žádná náhoda, že když se koná nějaká slavnost, narozeniny, výročí, sejdou se všichni u stolu. A družnost rovněž funguje jako spolehlivý teploměr pro zjištění, jak zdravé jsou duševní stavy: pokud je v rodině něco, co nefunguje, nějaké skryté zranění, u stolu se to dá okamžitě vycítit.

*(Bůh a svět, který přijde. Papež František)*

**Marie Hradecká**

## **Volby do Pastorační rady farnosti**

Kandidáti pro volby do Pastorační rady farnosti u sv. Tomáše (Praha)

konané dne 4. ledna 2026 v abecedním pořadí

Bašár Martin  
Beneš Jaroslav  
Dvořáková Hana  
Kotek Martin  
Hlíza Jiří  
Hradecká Marie

Klápová Helena  
Kozáková Anna  
Polák Michal  
Šárová Marie  
Šimek Pavel  
Vithová Blanka

## Bud'te svatí!

„Vždycky jsem toužila být světicí.“ Tato věta, kterou začíná jedna z nejslavnějších pasáží *Autobiografických spisů* svaté Terezie z Lisieux, se neslýchá zrovna často. Dalo by se dokonce říct, že uchu moderního člověka zní poněkud podezřele až provokativně: nemůže být toto zbožné přání spíše projevem pýchy, úhlavního nepřítele lidské duše na cestě k Bohu? Je pro křesťana vůbec možné toužit po svatosti?

Otázky tohoto druhu se u francouzské karmelitky řeholním jménem Terezie od Dítěte Ježíše a svaté Tváře, někdy označované též jako „Terezička“, rozplývají samy sebou během čtení následujících vět: „Ale běda! Když jsem se srovnávala se svatými, vždycky jsem zjišťovala, že je mezi nimi a mnou stejný rozdíl jako mezi horou, jejíž vrchol se ztrácí v oblacích a skrytým zrnkem písku, po kterém šlapou nohy chodců.“ Terezčina střízlivost vůči sobě samé je více než zřejmá. Otázka však zůstává: lze toužit po svatosti? A co to vlastně je?

Nedávno zesnulý papež František říká ve své exhortaci *Gaudete et exsultate. O povolání ke svatosti v současném světě*, že „křesťan nemůže myslet na své poslání na této zemi, aniž by je chápal jako cestu svatosti“ (s. 16). To jsou silná a velmi závažná slova. Co tím chce říct? Svou tezi vysvětluje apoštolovými slovy: „protože ,to je vůle Boží: vaše posvěcení““ (1 Sol 4,3). O povolání ke svatosti mluví nejen citovaná Pavlova epištola, ale i další, například První Petrův list: „V celém svém chování buďte svatí, jako ten, který vás povolal.“ (1 Petr 1,15). Každý křesťan tak ve světle řečeného nejen že má toužit po svatosti, ale je k ní přímo vybízen: Kristus v nás a my v něm – to je vůle Boží a jeho spásný plán.

Pro papeže Františka je každý světec „poselstvím, které Duch svatý vynáší z bohatství Ježíše Krista a dává jeho lidu“ (s. 18). Svatost je tedy myslitelná právě a jedině v tomto kontextu: rodí a rozvíjí se ve stále užším spojení s Ježíšem, který skrze Ducha sám jedná a mluví v každém z nás. Jinak řečeno, cesta svatosti spočívá ve sjednocení s Pánem a uskutečnění – tady a teď – určitého ohledu evangelia a tajemství Kristova života. Děje se tak vždy jedinečným a velice osobním způsobem, v propojení jeho a mé osobnosti a vtělení evangelia do mých názorů a rozhodnutí. To je dobře vidět i na příkladu jednotlivých světců – jeden vyzařuje Ježíšovu lásku k trpícím a opovrhovaným, druhá odráží jeho skrytý život v tichosti a malosti, třetí vtěluje jeho chudobu, atd. Abychom ale pochopili poselství svatých, upozorňuje papež, je třeba kontemplovat celek jejich života, nikoliv jen jednotlivosti, které mohou obsahovat i chyby.

Také Terezie, učitelka církve, vnímala cestu svatosti jako proces stále užšího spojení s Ježíšem. „Přes svou maličkost tedy mohu usilovat o svatost. Abych vyrostla, to je nemožné. Musím se snášet taková, jaká jsem, se všemi svými nedokonalostmi. Ale chci hledat prostředek, abych šla do nebe cestičkou hodně přímou, krátkou, cestičkou docela novou.“ Touto cestou – výtahem do nebe – byla pro ni Ježíšova láska. „Výtah, který mě má pozdvihnout až do nebe, to je tvoje náruč, Ježíši! Proto nepotřebuji růst, naopak, musím zůstat maličká, menšit se čím dál tím víc.“

Takto mluvil Pán na konci 19. století prostřednictvím této ženy – vtěloval jejím životem určitá poselství evangelia. Jaké slovo chce sdělit světu dnes – tvým i mým životem?

*Kateřina Tourková*

## Theotokos

Na prahu nového roku se celá církev s radostí obrací k Marii, Matce Boží. Tento titul – *Theotokos*, „Ta, která nosila Boha“ – nepatří jen do oblasti zbožnosti. Je kořenem naší víry v Kristovo vtělení. Když dnes slavíme Marii jako Matku Boží, neslavíme především ji, ale Boží čin: že se Bůh stal člověkem, vstoupil do našeho konkrétního života a nechal se nosit v lidských rukou.

Vstupujeme do dalšího roku života — možná s nadějí, možná s obavami, možná s obojím — a právě na prahu nového roku nám Církev ukazuje na Marii jako na tu, která nese Boží požehnání pro náš začátek.

Když vstupujeme do našeho kostela sv. Tomáše, vítá nás u obětního stolu tichý pohled Mariiny sochy. Její tvář je jemná, nevtíravá, a přece hluboce přitažlivá. Jako by v sobě nesla tajemství prostého, a přesto nevyčerpatelného poselství: „Jsem tu s tebou.“ Tento výraz mateřské blízkosti, jemnosti a otevřenosti nás vede k tomu, abychom Marii s důvěrou nazývali titulem Úsměv Boží dobroty, který je sám o sobě modlitbou. A právě tento úsměv se stává prvním světlem nového roku, světlem, které není ostře oslnivé, ale tiché a léčivé.

Maria ve své soše stojí nikoli jako přísná Královna, ale jako Matka, která vyzařuje něhu. V jejím náručí spočívá Ježíš – začátek nového života, nový úsvit Boží přítomnosti ve světě. Jeho drobné gesto, jeho pokojný pohled a především Mariin jemný úsměv připomínají, že Bůh přichází jako dobrota, která se nechce vnucovat, ale zve.

Na začátku nového roku se tolik věcí obnovuje: naše přání, očekávání, obavy i naděje. A právě v této chvíli před námi stojí Maria, která jako první na světě zcela uvěřila, že Bůh je dobrý. Její úsměv není povrchní – je to úsměv ženy, která zná bolesti, cesty plné nejistot i temné prorocství o meči, jenž pronikne její srdce. Přesto se usmívá, protože ví, že navzdory všemu Bůh je věrný.

A tak tento titul – Úsměv Boží dobroty – je pozváním i pro nás. abychom se v novém roce nebáli hledat Boží tvář právě v těch okamžicích, které jsou těžké či přímo neúnosné. Abychom dokázali přijmout Boží něhu, stejně jako ji přijala Maria. A aby se její úsměv stal i naším – úsměvem, který nepopírá realitu, ale světlem ji proměňuje.

Když se díváme na mariánskou sochu v našem kostele, uvědomujeme si, že Bůh nám dává nový začátek nikoli slavnostním gestem, ale jemností. Nenápadným, ale hlubokým znamením, že nás provází. Maria nám dnes připomíná, že Boží dobrota se neokouká a nevyčerpá – jen je třeba nechat ji vstoupit do našeho života, jako ona nechala vstoupit Boží Slovo do toho jejího.

V jejím úsměvu se zrcadlí úsměv samotného Boha. Nejde o úsměv, který přehlíží lidskou bolest nebo ji zlehčuje. Je to úsměv, který umí být přítomen i v temnotě, který dokáže člověka napřímit, aniž by na něj tlačil. Je to úsměv Kristovy Matky, která první v dějinách



víry uslyšela Boží slovo, přijala je a nechala jej v sobě růst. A z této duchovní plnosti se rodí dobrota, která v jejím pohledu nikdy nehasne.

Když se zadíváme na sochu v našem kostele, vnímáme Marii jako tu, která se nekoncentruje na sebe, ale svojí gestikulací a jemností pohledu ukazuje od nás k Bohu. Její úsměv je jako most mezi naším světem nejistot a Boží věčnou věrností. Připomíná nám, že Bůh není vzdálený: naklání se k člověku, aby jej pozdvihl, ponořil do světla a naučil ho žít z naděje.

Ať tedy u této sochy – ve chvílích ticha i ve chvílích hledání – nacházíme znovu a znovu ono jemné, tiché ujištění: „Bůh je dobrý. A Maria tuto dobrotu nese k tobě.“

A tak do nového roku nevstupujeme sami. Jdeme s Kristem, kterého nám Maria přinesla. Jdeme s Marií, která nás vede k Synu. A jdeme s požehnáním, které Bůh dává svému lidu od věků, odnášíme si i Mariinu odvahu říci Bohu své „ano“. Všední, tiché, ale skutečné — právě takové „ano“, jaké změnilo dějiny světa.

A tak, trvale doprovázeni jejím tichým úsměvem, vstupme s důvěrou do nového roku. Ať nás každý den provází vědomí, že nad námi bdí Ta, která první zakusila, co znamená být nesena Boží dobrotou.

Ať její úsměv prozáří naše srdce a otevře nás Ježíši – daru nového života pro celý svět. Ať nám vyprosí milost důvěry, odvahy a pokoje.

*P. Jan E. Biernat, OSA  
Farář*

\*\*\*

### **3. Sakrální architektura současnosti Kostel Herz-Jesu-Kirche v Mnichově**

V tomto čísle se představí nový farní kostel z bavorského Mnichova. Jde o kostel Nejsvětějšího Srdce Ježíšova (Herz-Jesu-Kirche), který vznikl v letech 1997–2000 podle projektu architekta Allmanna Sattlera Wappnera v pěkné obytné čtvrti jen několik málo stanic metrem od historického centra Mnichova.

V městské části plné velkých nájemních vil a příjemných bytových domů se mezi stromy zvedá velká skleněná kostka, doslova velký kvádr ze skla. Nad okolní domy částečně vystupuje a jen vzrostlé stromy ho poněkud kryjí a zeslabují jeho téměř kolosální přítomnost. Čistě hranatým tvarem navíc kostel spíše nepřipomíná, takže jen samostatně stojící zvonice na piazzettě před ním ihned prozrazuje, že jde o stavbu sakrální.

Jiné je to, když se jeho celá přední strana doslova rozevře jako dvoukřídlé dveře. Celá přední stěna kostela je na obou stranách usazená ve velkých pantech a lze ji skutečně otevřít a umožnit tak volný vstup i pohled do nitra stavby. Toto symbolické uvítací gesto chce ukázat stavbu – působící sklem a kovem sice transparentně, současně však též trochu chladně – jako místo otevřené a přátelské. Běžně se ovšem používají jen zcela obyčejné, byť též dvoukřídlé a dostatečně široké, dveře v úrovni chodníku. Vejde se jimi do malé chrámové předsíně a z ní do samotného kostela.

I jeho vnitřek tvoří prostá a vysoká kostka jednoduchého a velkého interiéru. Stěny však nejsou skleněné, nýbrž se skládají z rámu dřevěných „žaluzií“ jako jakýsi krycí paraván před vnějškem. Jde vlastně o dvouplášťovou stavbu: vnější, skleněný plášť tvoří venkovní fasádu. Vnitřní plášť utváří to, co vidí lidé uvnitř, příjemné, dřevěné rámy, které brání pohledům ven a chrání před nežádoucími pohledy z venku. Vzniká tak milý hnědozlatě zbarvený dřevěný interiér, naprosto civilní, a přece sakrální místo – lze říci, že zdařilý pokus vytvořit bohoslužebné prostředí dnešní doby. Celou čelní stěnu za oltářem pokrývá velký

kříž. Malé křížky jsou dále pravidelně po stěnách, oddělují totiž jednotlivé rámy s lamelami („žaluziemi“) – vždy v místě styku čtyř rámu se nachází malý černý křížek.

Transparentní rámy s dřevěnými lamelami propouští dostatečné množství světla a celý vnitřek je tak prosvětlený, aniž by rušilo přílišné, například letní slunce. Je to jakási zastíněná skleněná skříňka, v níž se ovšem lze cítit dobře, neboť všechny uvnitř chrání a odděluje od světa vnějšku. Nečekané variace světla nabízí kostel za tmy, neboť lze odlišně nasvítit různé části vnitřku, a tak měnit atmosféru nebo směřovat pozornost návštěvníků.

Z funkčně-provozního hlediska jde v zásadě o tradiční uspořádání. Oltář se nachází na malém stupínku vzadu, vpředu se zvedá varhaní kruchta a pod ní pouze částečně oddělená kaple s ikonou a svíčkami. Určitou zvláštností je, že podlaha se ve střední části chrámu mírně, sotva znatelně svažuje a zlepšuje tak ze všech míst pohled na oltář. Snad jen značně variabilní uspořádání lavic, které lze dle potřeby výrazně měnit, dodává tomuto jinak zcela tradičnímu rozvrhu nádech nového. Lavice lze postavit do dvou řad směrem k oltáři. Lze je ale umístit do řad podél delších stěn a mezi nimi se najednou utvoří volné místo (jako na obrázku), které lze využít ke společenské či kulturní události. Lze z nich též vytvořit soustředný tvar, jakési auditorium (oltář pak ponechat nepovšimnut stranou), a využít takové uspořádání na sdílení nebo jinou zacílenou činnost společenství.

Kostel Herz-Jesu-Kirche představuje povedenou současnou sakrální architekturu. Jeho naladění je civilní, uvolněné, a přece soustředěné, a umožňuje zacílení pozornosti směrem na oltář. Je zcela bez ozdob, jeho vnitřní stěny z dřevěných rámu s lamelami tvoří nicméně funkční „dekoraci“.

*Jiří Tourek*

---

## **Dobrou chuť**

### **Kmínová polévka s bramborem a kapustičkami**

Tato polévka je takovým kontrastem svátečnímu hodování. Někdo jí bude milovat, někdo jí ani neochutná. Mohou za to kapustičky, které jsou pro někoho strava nepoživatelná. Ale to už je na uvážení každého jednotlivce.

Budeme potřebovat: 2 lžíce hladké mouky, 2 lžíce másla, 2 lžičky drceného kmínu, 2 brambory nakrájené na kostičky, 15 dkg i více kapustiček, podle chuti, 1 a ½ litru vývaru (nebo voda a bujón), sůl, pepř a na ozdobení zelenou petrželku.

V hrnci z másla a mouky uděláme jíšku, zalijeme studenou tekutinou, rozmícháme jíšku a přivedeme k varu. Přidáme očištěné kapustičky, větší můžeme překrojit na polovinu. Mezitím si oškrábeme a nakrájíme brambory a přidáme do polévky.

Vaříme do změknutí brambor a kapustiček, podle potřeby dosolíme, opepříme a při podávání posypeme petrželkou.

Přeji Vám všem klidné prožití Vánoc, dětem krásné dárky a do Nového roku klid, pohodu a zdraví.

*Dobrou chuť*

*Hanka*

## Víš, že?...

- \* V pondělí 22. 12. od 14:30 **příprava jesliček** v kostele a úklid. Všichni jste také pozváni.
- \* V pondělí 22. prosince proběhne **Adventní zamyšlení** (začne modlitbou před oltářem sv. Rity v kostele a bude pokračovat mší svatou v kapli sv. Barbory s adventní meditací doprovázenou hudbou varhaníka Adama Němce).
- \* **Betlémské světlo** je k dispozici v sakristii kostela.
- \* Volby do **pastorační rady farnosti** v neděli 4.1.2026 po mši sv. v 09:30 hodin.
- \* V pondělí 5. 1. si připomeneme příchod "tří králů" od východu, od 15 hodin proběhne u nás v kostele **požehnání koledníků** panem arcibiskupem Janem Graubnerem. Po požehnání následuje průvod králů na velbloudech z Malostranského náměstí na Staroměstské náměstí.
- \* **Všechny činnosti** ve farnosti začínají znovu po Novém roce 7. 1. 2026.
- \* **Tříkrálová sbírka** bude probíhat v Praze od 1. do 14. ledna. Peníze, které budou vybrány, jsou pro charitativní akce naší arcidiecéze, ale i pro naši farnost. Všichni jste pozváni. Neměli bychom se stydět žebrot pro ty, kteří potřebují pomoc!
- \* **Týden modliteb za jednotu křesťanů** se koná od 18. do 25. ledna 2026. Modlitba na tuto intenci každý den při mši sv. ve 12:15 hodin.
- \* V sakristii si už můžete koupit **augustiniánský stolní kalendář na rok 2026**.
- \* V pátek 26. 12. vás Svatotomášský sbor zve na koncertní provedení **Rybovy Mše vánoční** od 17:00
- \* Každou neděli přede mší sv. se modlíme od 9:00 hod. **sv. růženec**. Můžete se předem domluvit, abychom se pomodlili za vaše intence.
- \* **Farní kancelář** bude otevřena vždy ve středu od 16:00 do 17:00 hodin.
- \* **Úklid kostela** vždy ve středu dopoledne. Přijďte nám pomoci, pokud máte čas!!
- \* Každého 22. v měsíci probíhá po mši sv. ve 12:15 a v 18:00 hodin **pobožnost ke sv. Řitě** v kostele, s požehnáním růží a s modlitbami za lidi v jakékoli nouzi. Všichni jste srdečně pozváni.
- \* Na vrátnici kláštera můžete dostat **Svatotomášské černé pivo**, vařené podle receptury, která se zachovala v klášteře od 17. století. Příspěvek za pivo bude použit na opravu varhan kostela sv. Tomáše.

## Novoroční vycházku

Zveme všechny milovníky pěší turistiky Prahou na tradiční novoroční vycházku (1. 1. 2026), tentokrát do Bohnic v Praze 8. Sejdeme se na konečné zastávce Vozovna Kobylisy (tramvaje 1,3,6,7,11,17,19,24,25) ve 14:45 h a půjdeme částí naučné stezky Čimický háj (s přírodní památkou Velká skála – starohorní buližníky, dubohabrový les) a částí naučné stezky Botanické zahrady (přírodní památka a vyhlídka Havránka, třešňový sad na místě bývalé vinice zv. Pustá). Procházku ukončíme v Praze-Troji na zastávce autobusu č. 112), odkud dojedeme na stanici metra C Holešovické nádraží. Trasa pohodlné vycházky měří necelé 4 km. V případě nutnosti je možno zavolat na číslo 724924025.

## Bohoslužby Vánoce 2025

### **Středa 24. prosince** Vigilie Narození Páně

16:00 hod. Mše svatá z vigilie Narození Páně (CZ)

23:30 hod. Vánoční koledy

24:00 hod. Půlnoční mše svatá z vigilie Narození Páně (CZ/ENG)

### **Čtvrtek 25. prosince** Slavnost Narození Páně

9:30 hod. Mše svatá (CZ)

### **Pátek 26. prosince** Svátek sv. Štěpána

9:30 hod. Mše svatá (CZ)

### **Sobota 27. prosince** Svátek sv. Jana

12:15 hod. Mše svatá s obřadem žehnání vína (CZ)

### **Neděle 28. prosince** Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa

9:30 hod. Mše svatá s obnovou manželských slibů (CZ)

### **Středa 31. prosince**

17:00 hod. Mše svatá na závěr kalendářního roku (CZ)

### **Čtvrtek 1. ledna** Slavnost Matky Boží Panny Marie

9:30 hod. Mše svatá s modlitbou o požehnání v novém roce (CZ)

### **Neděle 4. ledna**

9:30 hod. Mše svatá (CZ)

10:30 hod. Komunitní setkání s novoročním přípitkem

### **Pondělí 5. ledna**

15:00 hod. Požehnání koledníkům tříkrálové sbírky s Mons. Janem Graubnerem, arcibiskupem pražským

\*\*\*

**NAROZENÍ JEŽÍŠE KRISTA AŽ PŘINESE RADOST VŠEM NAŠIM KOSTELŮM,  
PŘÁTELŮM A CELÉMU SVĚTU.**

Vaši augustiniáni: P. William S., P. Jan, P. Andrés, P. Imman, P. Juan, P. Jakub a P. Anacleto

---

© Římskokatolická farnost u sv. Tomáše, Josefská 8, 118 01 Praha 1, 2026

tel: 257 530 556, e-mail: [osaprag@augustiniani.cz](mailto:osaprag@augustiniani.cz) - [www.farnostsvatehotomase.cz](http://www.farnostsvatehotomase.cz) [www.augustiniani.cz](http://www.augustiniani.cz).

Bankovní spojení ČS a.s. 19 33 79 13 39/ 0800. Prosíme vás o příspěvky.

